

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 listopada

№ 103.

Rok 1934.

T R E Ś Ć:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.:** 922—Opieki Społecznej z dnia 23 października 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o egzaminach dla techników dentystycznych 2177
- 923—Przemysłu i Handlu z dnia 6 listopada 1934 r. o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 126 prawa górniczego 2178
- 924—Przemysłu i Handlu z dnia 6 listopada 1934 r. o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 127 prawa górniczego 2179

922.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 23 października 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o egzaminach dla techników dentystycznych.

Na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 4, poz. 32) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuły (art.), powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 4, poz. 32), powołane zaś paragrafy (§) — paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Do przeprowadzenia przewidzianych w art. 17 egzaminów dla techników dentystycznych powołuje się komisję egzaminacyjną przy Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie.

§ 3. Do egzaminów na uprawnionych techników dentystycznych dopuszczeni będą:

1. w terminach określonych w § 4 ci technicy dentystyczni, którzy otrzymali zezwolenie na samodzielne wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych do dnia 15 czerwca 1935 roku:

- a) na podstawie art. 14 ust. 3 i art. 15 ust. 3,
- b) na podstawie art. 14 ust. 1 i 2 i art. 15 ust. 1 i 2 — po dniu 12 listopada 1929 roku,
- c) w związku z postanowieniami art. 89 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

2. w terminach i miejscach określonych przez Ministra Opieki Społecznej ci technicy dentystyczni, którzy w związku z postanowieniami art. 89 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Admini-

stracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806) otrzymają zezwolenia na samodzielne wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych po dniu 15 czerwca 1935 roku.

§ 4. (1) Egzaminy dla techników dentystycznych będą się odbywały w dwóch terminach:

- a) w terminie pierwszym — począwszy od dnia 15 lutego 1935 r.,
- b) w terminie drugim — począwszy od dnia 15 czerwca 1935 r.

(2) Technicy dentystyczni, którzy nie złożą egzaminu z wynikiem pomyślnym w terminie pierwszym, będą mieli prawo przystąpienia do egzaminu w terminie drugim.

(3) Technicy dentystyczni, którzy będą dopuszczeni do egzaminu w terminie drugim, jako pierwszym, w razie niezłożenia egzaminu w tym terminie z wynikiem pomyślnym, nie będą mieli prawa do powtórnego składania egzaminu.

§ 5. Opłata egzaminacyjna wynosi zł 60. W razie powtórnego składania egzaminu opłata powyższa powinna być uiszczona ponownie.

§ 6. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi delegat Ministra Opieki Społecznej, jako przewodniczący, oraz dwaj członkowie, mianowani przez Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 7. Program egzaminu obejmuje następujące przedmioty:

- a) anatomję jamy ustnej i zębów,
- b) fizjologję jamy ustnej,
- c) patologję ogólną i anatomję patologiczną jamy ustnej,
- d) choroby zębów, ich leczenie i usuwanie,
- e) technikę dentystyczną.

§ 8. (1) Podania o dopuszczenie do egzaminu należy składać:

- a) w przypadkach przewidzianych w § 3 ust. 1 pkt. a) — do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach;
- b) w innych przypadkach — do Ministerstwa Opieki Społecznej.

(2) Opłaty egzaminacyjne (§ 5) należy wnosić przy składaniu podań o dopuszczenie do egzaminu.

§ 9. Technicy dentyści, którzy złożą egzamin z wynikiem pomyślnym, otrzymają z Ministerstwa Opieki Społecznej zaświadczenie o uzyskaniu przez nich tytułu „uprawnionego technika dentyścycznego” oraz uprawnień do wykonywania czynności w ramach postanowień art. 17.

§ 10. Szczegółowe przepisy o sposobie urzędowania komisji egzaminacyjnej, sposobie egzaminowania, ocenie wyników egzaminów i wynagrodzeniu osób, wchodzących w skład komisji, określi instrukcja, wydana przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

923.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 6 listopada 1934 r.

o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 126 prawa górniczego.

Na podstawie art. 128 prawa górniczego, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654), zarządzam co następuje:

Rozdział I.

Skład komisji egzaminacyjnej.

§ 1. Przy każdym wyższym urzędzie górniczym tworzy się komisję egzaminacyjną przewidzianą w art. 126 prawa górniczego.

§ 2. Przewodniczącym powyższej komisji egzaminacyjnej jest z urzędu prezes wyższego urzędu górniczego, przy którym komisja jest utworzona. Zastępcą przewodniczącego jest z urzędu zastępca prezesa wyższego urzędu górniczego.

§ 3. (1) Członków komisji egzaminacyjnej w potrzebnej ilości mianuje Minister Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii prezesa wyższego urzędu górniczego z pośród urzędników władz górniczych w służbie czynnej lub w stanie spoczynku.

(2) Komplet egzaminujący poszczególnego kandydata składa się z przewodniczącego komisji egzaminacyjnej lub jego zastępcy i 2 członków, powołanych przez niego z pośród listy członków zamianowanych przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Rozdział II.

Zakres egzaminu.

§ 4. Egzamin winien stwierdzić, że kandydat posiada dokładną znajomość zarówno tych przepisów, których pełny tekst jest zamieszczony w ustawach górniczych, jak i tych przepisów, na które prawo górnicze się powołuje, oraz przepisów rozporządzeń wydanych na podstawie tych ustaw.

Rozdział III.

Postępowanie.

§ 5. Właściwą dla każdego kandydata jest komisja egzaminacyjna przy tym wyższym urzędzie górniczym, w którego obwodzie kandydat odbywał praktykę ostatnio w ciągu sześciu miesięcy.

§ 6. Kandydat powinien składać podanie o dopuszczenie do egzaminu na podstawie art. 126 prawa górniczego do tego wyższego urzędu górniczego,

który jest właściwym w myśl § 5 rozporządzenia niniejszego.

§ 7. Kandydat powinien dołączyć do podania:

a) życiorys, zawierający szczegółowe wymienienie odbytych studiów oraz zakładów górniczych i technicznych, w których kandydat odbywał praktykę,

b) dyplom z ukończenia uczelni akademickiej zagranicą, oraz dowód nostryfikacji w uczelni akademickiej w kraju; dokumenty te można składać bądź w oryginale, bądź w uwierzytelnionych notarialnie odpisach,

§ 8. Po otrzymaniu podania wyższy urząd górniczy bada naprzód, czy podanie zostało składowane do właściwego wyższego urzędu górniczego. Jeżeli okaże się, że dla kandydata była właściwą komisja egzaminacyjna przy innym wyższym urzędzie górniczym, należy z urzędu odstąpić temu wyższemu urzędowi górniczemu podanie wraz z załącznikami i zawiadomić o tem kandydata.

§ 9. Po stwierdzeniu swej właściwości wyższy urząd górniczy bada, czy zostały złożone wymagane dowody w przepisanej formie i czy uprawniają one kandydata do korzystania z przepisów art. 126 prawa górniczego.

§ 10. Jeżeli po przeprowadzeniu badania w myśl §§ 8 i 9 niniejszego rozporządzenia okaże się, że kandydat może być dopuszczony do egzaminu, wyższy urząd górniczy wzywa kandydata do wpiesienia taksy egzaminacyjnej, przewidzianej w § 18 rozporządzenia niniejszego, a po dokonaniu tej wpłaty odstępuje podanie wraz z załącznikami przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej.

§ 11. Przewodniczący komisji egzaminacyjnej wyznacza termin egzaminu i zawiadamia o nim kandydata.

§ 12. Egzamin jest ustny.

§ 13. Z przebiegu egzaminu należy spisać protokół. Ocena wyniku powinna być sformułowana za pomocą określenia: „zadawalniający”, lub: „niezadawalniający”.

§ 14. Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów.

§ 15. Po ukończeniu egzaminu przewodniczący komisji egzaminacyjnej przesyła akta wyższemu urzędowi górniczemu.

§ 16. Jeżeli wynik egzaminu był niezadawalniający, kandydat może być dopuszczony do powtórnego egzaminu dopiero po upływie 6 miesięcy, a jeżeli ponownie otrzymał ocenę niezadawalniającą, to dopiero po upływie roku. Skrócenie rocznego czasokresu na czasokres nie krótszy od 6 miesięcy może nastąpić jedynie z przyczyn ważnych i wyjątkowych za szczególnem zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu na wniosek tego wyższego urzędu górniczego, przy którym kandydat ostatnio zdawał egzamin.

§ 17. W razie otrzymania od komisji egzaminacyjnej zawiadomienia o zadawalniającym wyniku egzaminu, wyższy urząd górniczy wydaje kandydatowi zaświadczenie, że kandydat poddał się z wynikiem zadawalniającym egzaminowi, przewidzianemu w art. 126 prawa górniczego, przyczem w tem zaświadczeniu powinien być wymieniony skład komisji egzaminacyjnej i data egzaminu.

§ 18. Opłata egzaminacyjna wynosi 60 złotych i powinna być wniesiona do właściwego urzędu